

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Michalem Krýslem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 204/30, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2024, č. j. 63 Ad 13/2024-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 31. 1. 2022 žalobce požádal Úřad práce ČR, krajskou pobočku v Plzni, o dávku příspěvku na živobytí. Úřad práce jej vyzval k doložení podkladů, avšak žalobce požádal o přerušení řízení ze zdravotních důvodů. Následně úřad práce usnesením ze dne 28. 2. 2022, č. j. 19392/2022/PPA, řízení přerušil, a to do 31. 3. 2022. Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2022, č. j. 62163/2022/PPA, pak žádost zamítl. Posledním dnem lhůty pro podání odvolání vůči zamítavému rozhodnutí bylo 21. 4. 2022. V mezidobí (dne 8. 4. 2022) se žalobce osobně dostavil nahlížet do spisu, avšak ve stanovené lhůtě odvolání nepodal.

[2] Dne 11. 5. 2022 chtěl žalobce podat ústně do protokolu žádosti o určení neplatnosti doručení rozhodnutí č. j. 62163/2022/PPA a o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Stejným způsobem pak chtěl podat také samotné odvolání. Úřad práce mu to však neumožnil. V tomto postupu však Krajský soud v Plzni shledal nezákonný zásah (rozsudek ze dne 20. 3. 2024, č. j. 77 A 40/2022-117). Úřadu práce uložil povinnost postupovat tak, jako by taková podání byla učiněna dne 11. 5. 2022, pokud se k němu žalobce dostaví do dvou týdnů od právní moci rozsudku učinit tato podání. Právní moci rozsudek nabyl dne 3. 5. 2024.

[3] Dne 16. 5. 2024 se žalobce osobně dostavil na pracoviště úřadu práce a požádal o určení neplatnosti doručení daného rozhodnutí a o prominutí zmeškání lhůty pro odvolání. Dále podal samotné odvolání. Úřad práce usnesením ze dne 30. 5. 2024, č. j. UCPR-PM-2024/ 118189-20190600, neprominul zmeškání lhůty (žalovaný odvolání proti tomuto usnesení zamítl rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/161156-914). Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/161310-914, pak žalovaný zamítl i odvolání proti samotnému meritornímu rozhodnutí, a to pro opožděnost.

[4] Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, která směřovala vůči rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914 (o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti), avšak v doplnění žaloby navrhl zrušit usnesení o přerušení řízení č. j. 19392/2022/PPA, rozhodnutí o zamítnutí žádosti č. j. 62163/2022/PPA a „*také všechna následující*“. V průběhu ústního jednání (jak bude pojednáno níže) soud se souhlasem žalobce (resp. jeho zástupce) vyjasnil, že bude rozhodovat pouze o rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. Podle krajského soudu žalobce neprokázal, že by mu v podání odvolání proti rozhodnutí č. j. 62163/2022/PPA bránila závažná překážka na jeho vůli nezávislá, a žalovaný tak rozhodl o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty v souladu se zákonem. Došel však k závěru, že ačkoliv žalobce dne 16. 5. 2024 požádal také o určení neplatnosti doručení rozhodnutí č. j. 62163/2022/PPA, o této žádosti nebylo rozhodnuto. Rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914 tedy žalovaný vydal předčasně, proto jej krajský soud zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. O návrzích na zrušení ostatních rozhodnutí, které žalobce v průběhu řízení zmínil, nerozhodoval, a uvedl, že „*žalobce se správně brání žalobou až proti napadenému rozhodnutí, nikoli proti rozhodnutí, kterým mu nebylo prominuto zmeškání úkonu v podobě podání odvolání*“.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel uvádí, že krajský soud nerozhodl o celém předmětu řízení. Žádal totiž nejen o zrušení rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914 (o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dávku příspěvku na živobytí), ale také č. j. MPSV-2024/161156-914 (o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání), č. j. 19392/2022/PPA (o přerušení řízení) a č. j. 62163/2022/PPA (o zamítnutí žádosti o dávku příspěvku na živobytí). Krajský soud tedy vydal rozhodnutí, ve kterém jeden či více z výroků chybí. Krajský soud stěžovateli neumožnil právní argumentaci směřující i k dalším rozhodnutím. Nastalá procesní situace před správními orgány je tak „*zjevně nesrozumitelná, zmatečná a z hlediska procesní ekonomie i evidentně neúčelná*“. Podle stěžovatele správní orgán nepravdivě tvrdí, že stěžovatel „*ničeho nedoplnil či nedoložil*“. Lékařské zprávy dodal 11. 2. 2022, avšak ani krajský soud je neuvádí, ačkoliv na ně stěžovatel při jednání upozornil. Správní orgány ani nerozhodly o všech jeho žádostech, tedy o žádostech o prominutí zmeškání úkonů a o určení neplatnosti všech rozhodnutí před dnem jeho zdravotní způsobilosti.

[7] Krajský soud v bodech 33 až 45 napadeného rozsudku předčasně meritorně přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného i z hlediska důvodů, které k rozhodnutí vedly. Tím krajský soud předjímá i své další rozhodování ve věci. Pokud krajský soud měl přezkoumávat i okolnosti, které stěžovateli bránily včas podat odvolání, pak měli být

pokračování

vyslechnuti i ošetřující lékaři stěžovatele. Již jen z doložených lékařských zpráv však vyplývá jejich „časová a zdravotní poslušnost či návaznost“. Soud měl také určit den, ke kterému byl stěžovatel plně schopen činit úkony v probíhajícím správním řízení, a ve spojení s tímto dnem rozhodnout o zrušení či platnosti jednotlivých napadených rozhodnutí. Stěžovatel dále tvrdí, že úvahy krajského soudu o způsobu, kterým stěžovatel vystupoval před březnem 2022 v řízení o žádosti, jsou pro rozhodování irelevantní. Soud se totiž zabýval pouze polemikou o zdravotním stavu stěžovatele od 23. 3. 2022, nikoliv dříve, a „tehdejší aktuální“ zdravotní stav stěžovatele neposoudil ve všech souvislostech.

[8] Krajský soud podle stěžovatele nerozhodl ani o náhradě nákladů za čtyři hlavní úkony a čtyři režijní paušály, které byly prokazatelně důvodné. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil i nákladový výrok krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, kde v novém rozhodnutí doplní chybějící výroky.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost z hlediska formy za zmatečnou. Obsahově v ní lze jen s obtížemi hledat ucelený logický argumentační celek. Stěžovatel nevymezuje důvody uvedené v § 103 s. ř. s., napadá jen samotné odůvodnění a navrhuje konkrétně pouze zrušení nákladového výroku rozsudku krajského soudu (který navíc označuje za usnesení). Kasační stížnost je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Dále žalovaný shrnuje procesní postup a uvádí, že proti usnesení o přerušení řízení stěžovatel odvolání nepodal. Proto proti němu není možné podat žalobu, stejně jako proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Upozornil také na lhůtu pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Nebylo navíc nutné rušit ani samotné rozhodnutí úřadu práce, jelikož rozhodnutí o odvolání krajský soud zrušil pouze pro jeho předčasnost. Ve výroku je pak prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. uvedeno pouze pokud jej krajský soud ruší, což se v projednávané věci nestalo. Nesouhlasí tedy s tím, že by krajský soud nerozhodl o celém předmětu řízení.

[10] Za nedoložené skutečnosti pak žalovaný považuje takové, které jsou rozhodné pro nárok na dávku. Stěžovatel vyčítá správním orgánům, že nedostatečně posoudily lékařské zprávy a že ani krajský soud je v napadeném rozsudku neuvádí, avšak na druhou stranu vyčítá krajskému soudu, že tyto lékařské zprávy sám posoudil a učinil o nich závěr. Tvrdí také, že posouzením lékařských zpráv předjímá krajský soud své další rozhodování ve věci, ačkoliv soud naopak výslovně konstatuje, že nechce předjímat posouzení žádosti o určení neplatnosti doručení. Argumentace stěžovatele je podle žalovaného ryze účelová. Žalovaný také uvádí, že stěžovatel před uplynutím lhůty řešil exekuční záležitosti a o osm dní později se osobně dostavil k nahlížení do spisu. Netrpěl tedy natolik závažnými problémy, ze kterých by vyplývala jeho neschopnost jakéhokoliv úkonu do začátku května.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejen s ohledem na vyjádření žalovaného nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Nelze totiž přehlédnout, že kasační stížnost podal žalobce, který se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu. Mohlo by se tedy jednat o situaci, kdy procesně úspěšný účastník v řízení před krajským soudem napadá soudní rozhodnutí pouze pro jeho odůvodnění. Taková kasační stížnost je nepřijatelná (viz § 104 odst. 2 s. ř. s.). Pokud však stěžovatel tvrdí, že krajský soud měl o jeho návrhu rozhodnout jinak, nejde o kasační stížnost nepřijatelnou (viz usnesení rozšířeného senátu NSS

ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS). To je právě případ námitky stěžovatele, podle které krajský soud zúžil předmět řízení a nerozhodl o všech žalobních návrzích. Pokud by tomu tak skutečně bylo, založila by tato skutečnost vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro takovou vadu by tedy bylo nutné rozsudek zrušit a vrátit krajskému soudu věc k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 7 As 11/2005-149, č. 1108/2007 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto třeba považovat za přípustnou, stejně tak jako zmíněnou námitku. Oproti žalovanému pak Nejvyšší správní soud neshledává důvod nepřipustnosti kasační stížnosti ani v tom, že obsahuje výslovně pouze návrh na zrušení výroku II. napadeného rozsudku. Tento návrh je totiž třeba vnímat a vykládat v návaznosti na předchozí argumentaci stěžovatele týkající se výše přiznané náhrady nákladů řízení, přičemž z kontextu kasační stížnosti je zřejmé, že její důvody zjevně míří i na výrok I. napadeného rozsudku.

[12] To, že je část kasační argumentace přípustná, však samo o sobě nezakládá přípustnost i zbylých částí kasační stížnosti. Stěžovatel totiž rozporuje závěr, podle kterého nedoložil rozhodné skutečnosti pro vyhovění žádosti o dávku příspěvku na živobytí. Nesouhlasí také s tím, jak krajský soud hodnotil jeho zdravotní stav. Uvádí také, že měli být vyslechnuti ošetřující lékaři, a že měl krajský soud určit konkrétní den, ke kterému byl stěžovatel plně schopen činit úkony ve správním řízení. Tvrdí také, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí o odvolání také meritorně. Všechno to jsou však argumenty, které směřují vůči samotnému odůvodnění, a to v situaci, kdy krajský soud žalobnímu návrhu stěžovatele vyhověl a zrušil rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. Věcí se znovu bude zabývat žalovaný. Nejedná se proto o přípustné kasační námitky.

[13] Přípustná pak nemůže být ani ta část kasační argumentace, kterou stěžovatel napadá krajským soudem přiznanou náhradu nákladů řízení. Zde je třeba především připomenout, že požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost je navíc opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Krajský soud se náhradou nákladů řízení a její výší zabýval v bodech 62. a 63. napadeného rozsudku, v nichž i konkrétně vysvětlil, proč náhradu za některé úkony nepřiznal. V kasační stížnosti však k tomu stěžovatel pouze uvádí, že nebyla určena „souladně se zákonem“ a všechny úkony byly „prokazatelně důvodné“. Taková argumentace však rozhodně nesplňuje požadavky výše uvedené judikatury na její přípustnost.

[14] Nejvyšší správní soud následně ve vztahu k přípustné kasační námitce, která se týká nevypořádání celého předmětu řízení krajským soudem, přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce (usnesení NSS ze dne 15. 10. 2021, č. j. 8 Azs 236/2021-34, bod 6).

pokračování

[15] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního, která rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Vadou, která způsobuje přijatelnost kasační stížnosti, je i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (rozsudek NSS z 23. 2. 2023, č. j. 3 Azs 410/2021-60, bod 18, či rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, č. 4488/2023 Sb. NSS) či jiná vada řízení před soudem, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (viz např. usnesení NSS ze dne 24. 1. 2025, č. j. 10 Ads 282/2024-51, bod 11). Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil, pokud by krajský soud nevypořádal celý předmět řízení, zatížil by tím řízení právě touto jinou vadou. Pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti je tedy nutné se zabývat tím, zda krajský soud řízení touto vadou skutečně zatížil.

[17] Žalobce svoji žalobu původně nadepsal jako žalobu proti rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914 (o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti). Toto rozhodnutí k žalobě též přiložil. Neobsahovala však důvody a petit. V doplnění žaloby, které soudu zaslal po jeho výzvě, stěžovatel navrhl zrušit též usnesení o přerušení řízení č. j. 19392/2022/PPA, rozhodnutí o zamítnutí žádosti č. j. 62163/2022/PPA a „*také všechna následující*“.

[18] Ze záznamu o jednání v dané věci plyne, že krajský soud na úvod ústního jednání zmínil, že se řízení o žalobě týká rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. Zástupce stěžovatele při jednání uvedl, že navrhuje, aby rozhodnutí o zamítnutí odvolání č. j. MPSV-2024/161156-914 (tedy o odvolání proti usnesení o neprominutí lhůty) bylo zrušeno. Stejně tak aby bylo zrušeno „*napadené rozhodnutí o nepřerušení řízení*“ (žádne takové ve věci vydáno nebylo, pozn. NSS). Soud stěžovateli sdělil, „*abychom si to ujasnili*“, že bude přezkoumávat rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914 (tedy o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti). Zástupce stěžovatele na to uvedl souhlasné „*mhm*“. Poté soud dodal, že nemůže rozhodovat o rozhodnutí, na kterém je skutkově založen závěr, že stěžovatel nedůvodně zmeškal odvolání, a že se bude zabývat pouze rozhodnutím o odvolání, „*jenom aby bylo jasno, co je předmětem přezkumu*“. Zástupce stěžovatele na to řekl: „*Ano.*“ Zástupce stěžovatele na závěr uvedl, že soud žádá, „*aby zrušil rozhodnutí vydané pod číslem jednacím MPSV-2024/161156-914, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce ve správním řízení, kterým [...] nebyla prominuta lhůta k podání odvolání*“. Soud sdělil stěžovateli, „*aby nevznikl informační šum*“, že za napadené rozhodnutí považuje rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914, nikoliv rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty, které žalobou napadnout nelze. Zástupce stěžovatele

řekl: „*Ano, omlouvám se.*“ Poté soud opět zdůraznil, že rozhoduje o rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. Zástupce stěžovatele opět uvedl: „*Ano, omlouvám se.*“

[19] Jak je tedy z rekapitulace zřejmé, krajský soud v návaznosti na formulaci žaloby a procesní stanovisko stěžovatele vyjasnil předmět řízení, a to za přítomnosti zástupce stěžovatele při jednání (a s jeho souhlasem). Mezi účastníky a soudem následně o předmětu řízení nebylo sporu. Ostatně ve specifikaci nákladů řízení před krajským soudem (zaslané soudu po vyhlášení rozsudku) pak zástupce stěžovatele dokonce sám uvedl, že šlo o žalobu proti rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. V bodě 32 napadeného rozsudku pak krajský soud s odkazem na judikaturu vysvětlil, proč je na místě bránit se v případě stěžovatele žalobou jen vůči rozhodnutí č. j. MPSV-2024/161310-914. V uvedeném postupu krajského soud tedy Nejvyšší správní soud neshledal vady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti.

[20] Pro úplnost je nutno dodat, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o přerušení řízení a o neprominutí zmeškání lhůty pro odvolání skutečně nejsou rozhodnutími (ani zásahy), která by bylo možno přezkoumat v rámci správního soudnictví (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, č. 1881/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Ads 111/2023-43, bod 21). Jediným možným výsledkem by tedy bylo odmítnutí žaloby v daném rozsahu. Co se pak týče prvostupňového rozhodnutí o žádosti č. j. 62163/2022/PPA, zde je nutno upozornit, že žalobou lze napadnout pouze konečné správní rozhodnutí, tedy rozhodnutí vydané po vyčerpání všech řádných opravných prostředků ve správním řízení (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006-70). Prvostupňové rozhodnutí soud přezkouvává současně s rozhodnutím o odvolání. Řízení před správními orgány je totiž ovládáno zásadou jednotnosti; prvostupňové a odvolací řízení tedy tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, bod 28). Je zcela na úvaze soudu, zda kromě rozhodnutí napadeného žalobou zruší i jemu předcházející rozhodnutí prvního stupně. A ačkoliv by se měl soud vypořádat s případným návrhem na jeho zrušení, případné nevypořádání není bez dalšího vadou, která by měla mít vliv na rozhodnutí o věci samé (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 57/2006-70). Ani v případě, kdy krajský soud prvostupňové rozhodnutí neruší, nemá povinnost tuto skutečnost zahrnout do zvláštního výroku.

[21] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že stěžovatel v rámci textu doplnění kasační stížnosti stručně zmiňuje i svoji obavu ze vzniku dvou pravomocných rozhodnutí v téže věci, což by podle něj mohlo odůvodňovat přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (byť ani v tomto smyslu nepřipojil samostatný petit). I vzhledem k povaze věci (příspěvek na živobytí) však soud rozhodl v návaznosti na provedené procesní úkony ve věci bezodkladně (a přednostně); posouzení (vyhodnocení) dané části kasační stížnosti se tedy stalo bezpředmětným.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[23] Co se týká nákladů řízení, pak odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021,

pokračování

č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu